

JOSEP HUGUET

Superant obstacles

Aquest darrer cap de setmana tenien lloc les Terceres Jornades d'Economia, organitzades per la Fundació Josep Irla, en què economistes destacats exposaren la seva opinió entorn del títol: "El finançament de Catalunya, de l'asfíxia premeditada a la respiració assistida. Una proposta alternativa." Vam tenir ocasió de conèixer el model alemany, canadenc i basc en boca respectivament de Montserrat Colldeforns, Joaquim Solé Vilanova i Rafa Larreina, dirigent d'Eusko Alkartasuna. La llunyania del model català de tots tres casos és enorme tant del federalisme simètric, de l'asimètric, com del model confederal que de fet significa el concert econòmic basc. En cap cas els territoris que fan més esforç fiscal reben per sota dels que fan menys esforç fiscal, com és el nostre cas.

La segona taula rodona, dedicada a l'impacte social, en les infraestructures i en l'àmbit productiu de la baixa inversió acumulada i del mal finançament, va ser d'una claredat sense ombres. Jacint Ros Hombravella, Xavier Vives i Jordi Gual van exposar com el dèficit fiscal impactava negativament en evitar la cohesió social, perjudicava en infraestructures viàries i tecnològiques Catalunya davant Madrid i alentia el creixement, i, per tant, la convergència amb Europa.

La tercera taula rodona fou un debat sobre les diverses alternatives a l'actual sistema de finançament entre Montserrat Bassols, Antoni Castells i Guillem López Casanovas, experts que discutiren sobre la justícia i la necessitat de gestionar amb capacitat normativa el màxim d'impostos, així com de disminuir el dèficit fiscal, almenys en un terç de l'actual. Finalment Jordi Galí exposà com la dimensió dels estats territorial o demogràfic no té cap mena de correlació amb el seu nivell de renda per càpita, així com les estratègies catalanes en el marc de la Unió Europea.

La participació en aquestes interes-

sants jornades m'impedí assistir a l'Eurocongrés celebrat a Narbona que pretén dinamitzar el que alguns ja fa temps que anomenem l'Euroespai Llatí Central, aquest arc mediterrani nord-occidental que va d'Alacant a Torí, de Saragossa a la Sardenya, de Bordeus a Palma. Àmbit on es parla o es parlaven llengües germanes com el català, l'occità i el piemontès. I àmbit que hauria de permetre a Barcelona exercir un lideratge en xarxa, no piramidal, des de la centralitat geogràfica que ocupa en aquest espai, des del pes demogràfic

"Els processos històrics i polítics han impedit fins ara consolidar l'arc mediterrani nord-occidental, espina dorsal de la Romania"

i econòmic que té, des de la independència que encara gaudeix en relació amb els tres pols centralistes i centrífets que desertifiquen les seves àrees d'influència a Espanya, França i Itàlia. Parlem òbviament de Madrid, París i Roma. Els processos històrics i polítics han impedit fins ara la consolidació d'aquest espai horitzontal, espina dorsal de la Romania, ara colonitzada, amb llengües arrapades al llatí original, als trobadors, des de Galícia al Vèneto passant per Astúries, Aragó, Catalunya, Occitània, Piemont i Llombardia.

De fet, en mirar el mapa s'entenen les polítiques geoeconòmiques dissenyades pels estats majors del centralisme tendents a reforçar la satel·lització de

les ciutats amb classes dirigents subalternes, i per tant febles, a les capitals respectives. València, port de Madrid; Marsella, port de París. Els Pirineus més alts que mai, amb França sense cap interès de foradar-los, amb l'eix Tolosa-Barcelona dormint al calaix, i Espanya que destina només el 8% dels programes Intereg a la col·laboració interfronterera als Pirineus mentre la resta va a la frontera de Portugal, Ceuta i Melilla.

Yves Lacoste, que ha passat de liderar la geografia crítica a encapçalar una geopolítica jacobina, ho ha debatut diverses vegades en la seva revista *Hérodote*. Un monogràfic de fa cinc anys es titulava "*Périls géopolitiques en France*", i en el capítol "*Le midi entre ségrégation et clientélisme*" acabava assenyalant com el sud estava malalt de racisme, de crisi econòmica, pel triomf de comportaments comunitaristes i de clan, "una societat que no sap reconstituir una cultura i una identitat comunes en les quals el diàleg i la tolerància puguin créixer". El que no deia l'articulista és que sobre un terreny en què s'ha extirpat la pròpia identitat, fumigat per l'autoodi al *patois*, i en què s'ha evitat qualsevol iniciativa autocentrada que fes nosa a la pulsio centralista de París només poden créixer les herbes de la segregació i del clientelisme. Alguns això ho voldrien estendre a casa nostra per la via de la marginació econòmica i política que denunciaven les Jornades de la Fundació Josep Irla i per la via de la bunquerització de la frontera pirinenca que intenta superar l'Eurocongrés de l'Euroespai Llatí Central. Veurem si els dirigents polítics del Principat, els més ben situats per abordar aquestes qüestions, estan a l'altura de les demandes expressades en les dues jornades celebrades en paral·lel els passats dies 25 i 26 de maig.

Diputat i portaveu parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya